

Scénář k rozhlasové reportáži (ZŠ V Rybníčkách)

U nás nebyly borůvky, a to víte na venkově borůvky to bylo něco. Tak se na ně vždycky člověk vypravil, ty nejbližší byly od nás 9-10 km někam směrem na Vysoký Chlumec. Tak jsme byli s kamarádkou, jsme jeli a teď jsme si to nějak popletli a přijeli jsme, jak jsme to tam neznali. Po těch borůvkách se šlo lesem tak všelijak a žádné označení, to si nepamatuji, že by tam bylo. Tak jsme si to spletli a přijeli jsme na Benešovsko a tehdy to tam bylo obsazené, říkali tomu, že to byl takový klín vražený. No prostě tam byl Vermacht. A teď vojáci, dva vojáci tady, dva vojáci támhle, dva zas támhle a každý nás kontroloval. Teď jsme měli jen strach, aby nám nesebrali ty borůvky, když jsme je s takovým úsilím nasbírali z takové dálky. A oni vám si ty poslední dva, že něco řekli německy, asi to znamenalo, jestli mohou, nebo se trochu omluvili. No tak si zobli a pustili nás.

Touto historkou začíná příběh paní Růženy Sedláčkové, která se narodila 12. 3. 1926 ve Vestci na Dobříšsku, kde později za protektorátu chodila do školy.

Vyučovalo se od 7:30 do 17:00. Pondělí, středa, pátek chodily děvčata. Úterý, čtvrtek, sobota chodili chlapci. A takto se to střídalo den po dni, než jsme ten rok dochovali. No a já bych byla šla ráda dál, ale školy nechaly dochodit poslední ročníky a všechno zavřely. Učitelské ústavy, střední školy, to všechno bylo zavřené. Tak teď ty chlapci, ta mládež, kdo se zrovna neučil něčím, tak musel do té říše.

Paní Růžena vzpomíná, jak museli po válce odevzdat své rodinné hospodářství komunistům.

V první chvíli ošklivé, hrozně ošklivé. Poněvadž lidi, každý byl celý vyděšený, říkal zbavuji se majetku, zbavuji se, co budovali třeba 3-4 generace přede mnou, bylo to ošklivé, ale pak jsme si zvykli a byla jsem spokojená. Byla jsem zdráva, mladá a měla jsem radost, že je za mnou práce vidět, že to má úspěch.

Ani další roky po válce nepřinesly paní Růženě a její rodině radostné chvíle. Jednou z nich byla okupace sovětskými vojsky.

To víte, že jsme se báli všichni. Když viděl člověk takových vojáků, taková vojska, tanky tam projížděly. To byla jedna hrůza. Ani jsem se tak nevyděsila v pětáctýřicátém roce, to jsme byli ještě na venkově a ta naše vesnička byla tak trochu stranou, takže to tam proběhlo celkem klidně.

Útěchou v náročných chvílích byla pro Růženu Sedláčkovou práce, která byla její radostí i životním posláním.

Životní krédo, životní krédo, pracuj a buď poctivá. To mi říkali rodiče, ať se můžeš každému podívat do očí.